

SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA
XXX. évfolyam/1. szám

Az Úr anygala

Milyen szép az imádság, amit minden délelőttben a harangszóra elimádkozunk. Az Úr anygala... Még alig van mögöttünk a karácsony. Jó volt várakozni. Jó volt készülni valami megfoghatatlan, fölfoghatatlan nagy esemény megünneplésére. Jó volt együtt járni a Prófétákkal, Keresztelő Szent Jánossal, Szent Józseffel és a Szűzanyával. Az Úr anygala kezdetű imádságban megvalljuk a megtestesülés misztériumát. „Az Úr anygala köszönté a boldogságos Szűz Máriát és Ő méhébe fogadá Szentlélektől Szent Fiát.” Az angyal adja tudtul a pásztoroknak a Megváltó születését „és beragyogta őket az Úr dicsősége” (Lk 2,9). Az advent és karácsony jellegzetes fényeit lassan átveszi a természetes nappali világosság. Az Ige testté lőn és miköztünk lakozik. És nő a világban a Világosság. És miért lett Jézus a neve? „Amikor eltelt a nyolc nap, és körülmetélték, a Jézus nevet adták neki, ahogy az angyal nevezte, mielőtt még megfogant volna” (Lk 2,21). De Heródes irigy, hatalomra féltékeny hadjárata miatt az angyal ismét megjelenik Józsefnek, csakúgy, mint Mária fogantatásakor. József igaz ember, nem fél tehát az angyali útmutatást követni. Ezzel megmenti

Jézus életét. Szintén az Úr anygala hívta vissza Józsefet Egyiptomból.

Jézus a második isteni személy, az Atyával egylényegű. Emberi természetéből adódóan a halállal való szembenézése pontosan olyan kínokkal jár, mint nekünk, földi teremtményeknek. Ennek átélése, megsejtése a húsvét nagy misztériumához vezet el minket. Hogy is fejeződik be az Úr anygala imádság? „Könyörögjünk! Kérünk téged, Úristen, öntsd lelkünkbe szent kegyelmedet, hogy mi, akik az angyali üzenet által szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak megtestesülését megismertük, az ő kinszenvedése és keresztje által a föltá-

madás dicsőségébe vitessünk! Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.” Amikor Jézus a getszemáni kertben gyötrődik és szenved, döbbenes „beszélgetést”, imádságot tár elénk a Szentírás Lukács evangélista szerint. „Atyám, ha akarod, kerüljön el ez a kehely! De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied! Megjelent neki az égből egy angyal, és megerősítette. Halálfélelem kerítette hatalmába, és még buzgóbban imádkozott. Verejtéke, mint megannyi vércsepp hullott a földre” (Lk 22,42). És a kínszenvedés és a kereszthalál nem marad el, nem kerülhető meg. Megváltásunk beteljesedett.

Az angyalok neve (h. mal’ak, g. angelos) nem a természetüket, hanem szerepüket jelzi: hírnök, küldött. Mint ahogy Jézus feltámadá-

sakor is megjelennek. „Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán a magdalai Mária és a másik Mária elment, hogy megnézzék a sírt. Hirtelen nagy földrengés támadt. Az Úr angyala ugyanis leszállt az égből, odament, elhengerítette a követ és ráült. Tekintete olyan volt, mint a villám, öltözte meg, mint a hó. Az örök remegtek tőle való félelmükben, s csaknem halálra váltak. Az angyal azonban felszólította az asszonyokat: „Ne féljete! Tudom, hogy ti Jézust keressétek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt. Feltámadt, ahogy előre megmondtá. Gyertek, nézzétek meg a helyet, ahol nyugodott! Aztán siessetek, vigyétek hírül tanítványainak: Feltámadt a halálból, előttetek megy Galileába. Ott viszontlátjátok. Íme, tudotokra adtam” (Mt 28,1-7).

Tartalom

Az Úr angyala.....	1
Csak ülök.....	3
Villámzarándoklat Rómába.....	4
Egyre szebb lesz a templomunk.....	5
Szentévi zarándoklat: Esztergom, 2025. január 27.....	5
Befogadási szertartás 2026.....	7
Ökumenikus imahét Pestszentlőrincen: 2026. január 19 – 23.	8
Bölcsőtől a primiciáig – 10. rész.....	10
Kiegészítések templomunk történetéhez a kezdetekről... ..	13
In memoriam P.I.	15
Elköszönünk Györgytől – új karitás csoportvezetőnk: Béres Antónia.....	17
Híreink.....	18

Jézus földi élete során többször is beszél az angyalokról.

- „Bizony, bizony, mondom nektek: Látni fogjátok, hogy megnyílik az ég, s az Isten angyalai föl s leszállnak az Emberfia fölött (Jn 1,51)”.
- „Amikor eljön dicsőségében az Emberfia, és vele minden angyal, helyet foglal főséges trónján (Mt 25,31)”.

- „Eljön ugyanis az Emberfia Atyja dicsőségében, angyalai kíséretében, és megfizet mindenkinek a tettei szerint (Mt 16,27)”.

A nagybajtban, amikor Jézussal együtt járjuk az Ő passióját, bátorítson bennünket az a remény, hogy egykoron Vele és az angyalokkal együtt részesei lehetünk az égi liturgiának.

NFM

Csak ülök...

Ülök, és sokszor úgy érzem, semmit sem értek abból a világból, amelyben élek. Gondolkodom. Van egy „felületen zajló” élet: a mindennapokhoz szükséges – többnyire praktikus, néha kevésbé praktikus – tevékenységek sora; alkalmi vagy régi ismerősökkel folytatott barátságos, olykor komoly beszélgetések; világlátás, még ha szűkebb körben is; családi és baráti kapcsolatok építése; a hittemmel járó mindennapi gyakorlatok.

Ki- és betekintek: mi történik körülöttem? Látom a kusza szálakat, olvasom az egymásnak ellentmondó híreket, a közlések áradatát. Fogytán van a vizünk, állandó a harc az energiahordozók megszerzéséért és azok kedvezményes használatáért. Kiszorulunk az EU kedvezményeiből, sőt támadások érnek bennünket sajátosságaink megőrzésének igénye miatt. Háborúk. Üldözések. Tolakodó reklámok. Harsognak macsók, popsztárok, megmondóemberek – és még sorolhatnám. Forogatom a fejem: mi ez? Hogy is van ez valójában?

És egy alkalommal, miközben ülök és éppen dolgozom valamin, egy testvérem a plébániáról odajön hozzám. Csendben megszólal: „Most jöttem Medjugorjéból...” Ránézek és azonnal látom rajta: valóban ott járt. Nem csak egy helyről érkezett, hanem egy tapasztalásból. Onnan, ahol – ha én is elcsendesedem, nem a felszínen, hanem legbelül – valami magától értetődően feltárul. Egy másik valóság, amely nem kizárja, hanem magába foglalja ezt a világot is.

Megértem őt. Olyan mély kapcsolat van köztünk, amit szavakkal nem lehet kifejezni. Valamit átad nekem: egy csendes bizonyosságot, amely felülír minden ellentmondást. Tudom, hogy Valaki kezében tartja a világot, akkor is, ha nem értem a dolgokat.

Ezzel a bizonyossággal nem kell vitatkoznom, nem kell bizonyítani vagy magyarázni. Elég jelen lenni benne. Elég tudni, hogy a felszín alatt van valami, ami nem változik a zajjal együtt.

És amikor újra elbizonytalanodom, jó emlékezni arra, hogy ehhez a csendhez mindig vissza lehet térni. Tudom, hogy Valakihez tartozom és Ő is hozzám.

X.Y.

Villámzarándoklat Rómába

2025. október 13-án fiataljaink Andris atyával egy napra Rómába zarándokoltak. Andris atya engedelmével idézem az ő levelét erről az útról, amit a „tanítványok” listára írt. (szerk.)

„Nagyon nagy hála van a szí-
vemben a hétfői római za-
rándoklattal kapcsolatban.
A fiatalokkal (23-an + 4 kísé-
rő) 4:45-kor találkoztunk a
reptéren és este 23:00-kor
érkeztünk vissza ugyanoda.
Így nagyon fáradtan, de
gyönyörű élményekkel és
kalandokkal gazdagon tér-
tünk haza.

A napba végül is 3 pá-
pai bazilika meglátogatása
– vagyis 3 szent kapu – fért
bele (Santa Maria Maggio-
re, ahol szentmisét is ünne-
peltünk, Szent Pál és Szent
Péter).

Itt **szetném megköszönni a Testvérek
nagylelkű adományait**, amivel támogatták
ezt az utat. Összesen 366.755 Ft gyűlt össze,
amit a helyi közlekedésre fordítottunk (a ró-
mai reptérről ki-be, illetve a római tömegköz-
lekedés), sőt még egy-egy fagyira is maradt
belőle.

Benneteket és mindazokat, akik kérték az
imáinkat, elvittünk az Örök városba, s kértük
a szentek közbenjárását.

Két dolgot szeretnék megosztani, mintegy
két villanást az Úr szervezéséről.

1. 'Véletlenül' a hétfői szentlecke Szent
Pál római leveléből volt, így konkrétan az ő
sírjánál olvashattuk a következő mondato-

kat: »Pál, Krisztus Jézus szolgálja és meghívott
apostola köszönt benneteket! (...) Üdvözlöm
(Rómában) mindazokat, akiket az Isten szeret
és a szentségre hívott. Kegyelem nektek és
békesség Atyánktól, az Istentől, és Urunktól,
Jézus Krisztustól.«

2. Megélhettem ezekkel a fantasztikus
fiatalokkal (és a 'véletlenül' odakeveredett
magyar ferences nővérekkel), hogy a Ciampi-
no reptéren majdnem másfél órán keresztül
dicsőítettünk a várakozók örömére és az Isten
dicsőségére.

Úgyhogy dicsőség az Úrnak!

Andris atya

Egyre szebb lesz a templomunk

A 100 éves jubileum alkalmából egyre szebb
lesz szeretett templomunk!

A karácsonyi számban már írtak az au-
gusztusban csodálatosan megújult padokról.

Egy régi hiányosság is megoldódott, és
egy ideje már használatba is vették sokan.

Most ezt itt is nagy örömmel újságoljuk,
„kiabáljuk”, hogy mindenki hallja, hogy elké-
szült a karzatra vezető csigalépcsőnél a korlát
és nemcsak szép, de remekül szuperál!

Nagy köszönet érte a tervezéstől, az
anyagbeszerzéstől a kivitelezésig kántorunk-
nak, Attilának és Bíró Lacinak!

Hát ez nem kis munka volt! Már a tervezés
sem volt egyszerű: a korlát darabokból álljon,
de folytonos legyen, milyen szögben álljon,
a fokot mérni, a hosszát, minél kevesebb le-
gyen a maradék a fából, azt még mire lehet

használni... Neheztette az egészet, hogy me-
net közben derültek ki váratlan dolgok, mint
a nagyon eltérő vastagságú vakolat, így nem
voltak jók a tiplik, nem volt egyszerű a rögzí-
tés...

Meglepetésként készült el, váratlanul, óri-
ási munkával, már csak a takarítás hiányzott a
miséig. Erre a fantasztikus hírre, hihetetlenül
gyorsak lettünk 2, 3, 4 fő eszközökkel felsze-
relve, és fellelkesedve remek összmunkával
elkészültünk. A misén már a karzatról énekel-
hetek idősebb kórustársaink is. Mindez októ-
ber végén történt.

A Jóisten áldja érte kántorunkat, Attilát és
Bíró Lacit!

Nagyon köszönjük mindazok nevében,
akik a kóruson megfordulnak!

Kovács Katalin

Szentévi zarándoklat: Esztergom, 2025. január 27.

Tudatosan, várakozással készültem a 2025-
ös szentévre, már csak azért is, mert ne-
gyedszázaddal előtte a jubileumi eseményen
is módomban volt már aktívan részt venni, töb-
bek között az akkori katolikus világifjúsági
találkozóval egybekötve Rómában. Ifjúsági
találkozókra ugyan már nem járok, de az Örök
Városba tavaly is elzarándokoltam, ami ugyan

– mint mindig – nagy lelki élményt jelentett,
ám mégis rövid, izolált esemény maradt vol-
na önmagában. Ezért örültem, hogy itthon,
mindennapi életünkhöz közel, az egész esz-
tergomi kiterjesztve is át tudjuk élni ennek
a ritkán visszatérő eseménynek az áldásait.
Ezek sorában talán a legfontosabb a plébánia
szervezésében egy-két havonta megrende-

az eseménynek az épp megkezdődött karácsonyi időszak, valamint az aznapra eső Szent Jánosnap, az ilyenkor hagyományos borszenteléssel (ami más egyházközségekben tapasztalatom szerint olykor összekapcsolódik az aznapi borozgatással a férfi hívők körében, ennek talán mi is teremthetnénk hagyományt) – ennek apropóján még borrendtagok is részt vettek az eseményen.

zett búcsúnyerő zarándoklatsorozat, amely a közösségi és lelki élményeken túl egy-egy kiemelkedő szent hely sajátosabb megismerését is lehetővé tette (például jómagam a Szent István-bazilika oldalkápolnájában még soha nem vettem részt azelőtt szentmisén).

A szentév hazai záróeseménye előtti napon, december 27-én került sor az utolsó ilyen alkalomra, úti célunk ehhez méltó módon az esztergomi Nagyboldogasszony- és Szent Adalbert-főszékesegyház volt. Magam ide ezúttal csak család nélkül, külön tudtam ellátogatni, így a megelőző közös utazáson, és a követő ebédén nem volt módom részt venni, pedig ezek bizonyára jelentős hozzáadtak volna az esemény értékéhez. Ha nagy ritkán eljuttok egyházmegyénknek ebbe a központjába, akkor az valamilyen különleges ünnepi esemény (leginkább szentelés) nagy tömeg jelenlétével, így most szokatlan, ám kellemes élmény volt az óriási – közmondásosan hideg, de nemrég szinte teljesen felújított – templomban kisebb, családiasabb szentmisén részt venni. A búcsújáráson és a meghittsége túl aktualitást, sajátos hangulatot adott

A főcelebráns Török Csaba plébános úr nem csupán médiaszeplései okán ismertebb szélesebb körben (a pápai események televíziós közvetítéseit is ő szokta kommentálni), hanem legutóbbi plébániai nagytáborunk meghívott előadójaként már hallgathattuk személyesen; akkor is feltűnt nekem már kerek logikájú mondandójával, találó, elgondolkodtató megállapításaival, amelyek közül többre máig jól emlékszem. Így most is szívesen figyeltem prédikációját, különösen gyermekkorából felelevenített emlékei a falusi szőlőműveskedésről-borkultúráról rezonáltak saját hasonló élményeimmel. Tetszett derűs záró felhívása este családi-baráti körben pár pohár bor elfogyasztásáról odahaza az alkalom apropóján, amit bizonyára sokan megszívleltünk.

Így méltó módon fejezhettük be a másnap egyházmegyénkben, vízkeresztkor pedig Rómában is lezárult a szentévet – Isten tudja, közülünk hányan érik még meg a következőt. Bizonyára nem vagyok egyedül, ha úgy vélem, jó szokás lenne a rendszeres zarándoklatok gyakorlatát a nevezetes esztendő után is folytatni majd.

Budaházy Gábor

Befogadási szertartás 2026

Amikor Adrienn nővér megkért, hogy írjak a befogadási szertartásról, az első gondolatom a „befogadásról” nem a januári esti misén tartott ünnepi ceremónia volt: hiszen a befogadásunk korábban, már októberben elindult, amikor a katekumen csoport első szerda esti alkalmán összegyűltünk.

Emlékszem, amikor egy szeptember vasárnap esti misén Adrienn nővér szót kért és azzal a természetes mosolyával, amivel mindenkit fogad néhány mondatban jelezte, hogy újra „indul a katekumenátus képzés és még lehet jelentkezni”!

Pár nap múlva a szívem a torkomban dobogott, amikor felhívtam, hogy jöhetnek-e, miközben az agyamban ezernyi kérdés cikázott: milyen lesz a csoport? Hogyan fogadnak majd? Kikkel fogok megismerkedni? Természetesen minden kérdésem és aggodalmam felesleges volt! Talán hihetetlen, de az első percben éreztem: jó helyen vagyok, most vagyok a helyemen és ezt a múlt idő csak megerősítette!

A befogadási szertartás az a pillanat, amikor a keresztségre készülő felnőtt (jelölt) hivatalosan is hittanulóvá válik, és akit innentől a katolikus egyház név szerint számon tart. Ez az esemény a mi szemszögünkből az izgalom és az öröm, a várakozás és a közösségbe való megérkezés különleges keveréke volt.

Amikor január 25-én este bementünk a templomba még a mise előtt, hogy átbeszéljük a szertartás menetét, úgy éreztük magunkat, mint a kezdő kisiskolások: felsorakoztunk, elfoglaltuk kezeseinkkel (kísérőinkkel) a kijelölt helyeket, megigazítottuk a ruhánkat és

csillogó szemmel lestük Adrienn nővér és Gábor atya minden szavát.

Izgalommal telve sétáltunk hátra a templom bejáratához és igyekeztünk koncentrálni arra a két mondatunkra, ami ránk várt: helyesen és érthetően mondjuk el a nevünket és azt, hogy mit várunk a keresztségtől: hitet, a közösséghez való tartozást, Isten kegyelmét.

Bár készültünk rá lélekben, mégis váratlanul ért minket az az erő és szeretet, amit a templom bejáratánál állva, majd a közösség előtt éreztünk.

Amikor a homlokomra, szememre és a számra rajzolták a keresztet, először éreztem igazán, hogy nemcsak egy „néző” vagyok a padosorok között, hanem valóban megérkeztem. Ez az este megerősített abban, hogy a keresésemnek célja van és nem egyedül járok ezen az úton.

Nagyon sokat jelentett nekünk amikor körbenéztünk és mosolygó arcokat, támogató tekinteteket láttunk. A közösség befogadó jelenléte segített abban, hogy a kezdeti izgalomunkat felváltsa a belső béke és nyugalom.

A Szentírás átvétele, a szertartás, a közös ima a kezesekkel - leírhatatlan, életre szóló élménnyé vált mindannyiunk számára, még napok múlva is a hatása alatt voltunk.

hetekben/hónapokban támogattatok! Hála-sak vagyunk nektek az időért, amit ránk szán-tatok, a türelemért, amivel felénk fordulta-tok! Köszönjük!

Péczeli Ildikó

Ökumenikus imahét Pestszentlőrincen: 2026. január 19 – 23.

MOTTÓ:

„Egy a test és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is” (Ef4,4)

A nyitó imaesten Harmai Gábor atya elmondta, hogy az idei ökumenikus imahét anyagát az örmény testvérek állították össze. Elsősorban Örményország sokat szenvedett népéért imádkoztunk, és minden üldözött keresztyéért.

Mindig több pap vezetésével imádkoztunk együtt. Minden este másik templomban hallhattuk a prédikációt.

Első este a **Főplébánián Háromszéki Bontond református lelkész** Szent Pál soraira hivatkozott: „Legyél békességtűrő, szelíd, alázatos...” Vágyunk rá, de saját erőből nem megy. Ha alázatosan viseljük sorsunkat, akkor Isten ad hozzá erőt, és érezzük, hogy Isten itt van velünk és formál minket. Isten tanít a szelidségre. Szelíden lehajol hozzánk, halkan,

szeregettel, amit sokszor nem is hallunk meg: „Neveden szólítalak, enyém vagy...” Ebben a felgyorsult világban legtöbbször azonnal jól akarunk teljesíteni, de újra és újra elesünk. Isten látja nyomorúságunkat, vétkeinket és Ő újra és újra, mindennap megtisztít, átölel; végtelenül türelmes. Isten úgy tanít, hogy szelíd, türelmes, szeretetét adja, hogy ezt átélve mi is legyünk a másik emberrel hasonlóak. Ehhez kérjük a segítségét!

A **Szemeretelepi református** templomban **Faragó Andris atya** prédikált. Egyenesen Augsburgból érkezett, egész nap vezetett. Komlói Péter lelkész hálát adott, hogy ép-ségben ideért a szolgálatra. A német Imádság Házában tapasztalt felemelő élménnyel kezdte mondandóját: különböző felekezetek együtt, egységben szüntelenül imádkoznak. Egy szellemi harc dúl világunkban a gonosz ellen, amiért mint a békéért, folyamatosan küzdenek imával napi 24 órában 15 éve! Nekünk is ilyen szüntelen tápegységnek kellene lenni! Jézus nem elvesz az életünkből, hanem mindent ad! Szánjuk az időnket Őrá, hassa át az életünket! Adjunk hálát azért az egységért, amit együtt átéltünk!

A **Szent László katolikus** templomban a Havannán **Komlói Péter református lelkész** arról elmélkedett, hogy minden kornak megvannak a kulcsszavai. A miénknek a mesterséges intelligencia, közösségi média, tudatos vásárló, környezettudatos ember, társtudatos ember... A hívó ember Jézus-tudatos ember: abban a tudatban él, hogy Jézus ott van mellette. Ennek legszebb megnyilvánulása, hogy imádkozhatunk, amit nemcsak az összekulcsolt kéz fejez ki, hanem hogy mindent Jézussal együtt teszünk. Nincs magára hagyva ez a világ! Ő Minden imádságot meghallgat, mert alkotója életünknek. Mindenért és mindenkiért imádkozhatunk, küldetésünk van.

A **Kossuth téri evangélikus** templomban **Csepányi Gábor atya** Jézus megkeresztel-

kedésére hivatkozva kezdte beszédét. A keresztséggel Isten gyermekévé leszünk! Ez az első találkozásunk Istennel! És Jézus velünk van mindennap az idők végezetéig! Ő Emmanuel, ami azt jelenti, velünk az Isten! Ezt átéltük már?? Sokszor kételkedünk. Ha elhiszem, hogy hozzám is közeledhet Jézus, akkor átélhetem. Isten a keresztségben érint meg először és nem hagy el soha többé! Amikor össze vagyok törve és nem számítok rá, akkor „csöndesen és váratlanul átölel az Isten”. Adjátok tovább, hogy Isten gyermekei vagyunk mindnyájan!

A záró imaesten a **Szemeretelepi Szent István katolikus** templomban **Korányi András evangélikus lelkész** prédikált. „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért...” Ábrahámnak hányszor kellett elindulnia az ismeretlen felé! A mi életünket is átszövik a küzdelmek; csalódások hozzánk közel állókban, váratlan segítség idegenektől. És egyszerre csak minden elrendeződik – és rájövünk, hogy egyedül nem megy, Istenem!

A mai világban mindig csúcson kell lenni, nem szabad megállni, nem lehet bevallani, ha

valami nem megy. Itt a templomban szabad megállni, szabad olyanok lenni, amilyen vagyok, szabad letenni a terheket. Isten mindig itt lesz velünk, mindig vár minket! És kimondhatjuk:

„Ma nem sietek, nem rohanok, csak hagyom, hogy szeressen az Isten.” (Túrmezei Erzsébet)

Igazán tartalmas, szép volt ez a hét. Emlékezetes marad minden jelen levő hívő és atya számára. Idézzük fel a heti imádságainkat keretező szép ének néhány sorát:

„Bár szétszakadva él az Egyház, / Jézusban mégis egy lehet.

Ha el is választ annyi korlát, / Testvérnek adj testvérkezet!

Ha egy a Pásztor, egy a nyáj, / Őnála mind helyet talál.”

Az ökumenikus imahét méltó lezárása volt szombaton templomunkban a Dicsőítő est, mintegy hálaadás mindazért, amit ezen a héten megélhettünk.

„Dicsértessék a mi erős Várunk, aki Áldás és Békesség!”

Kovács Katalin

Bölcsőtől a primíciáig - 10. rész

Nézzük, hogyan telt el az ifjú Wimmerth Béla vakációja a Magyar Királyi Állami Főgimnáziumban télen és miből állt a napirendje!

Téli vakáció

Nem tüzelő anyag hiánya miatt, mely gyakran előfordul, hanem havazás jóvoltából. A gimnáziumból, ha havazni kezdett, egy órával hamarabb engedték haza a vidékről jött tanulókat.

Egy decemberi nap elkezd a hó szállingózni. Valószínűleg tekintünk ki az ablakon. Ne szállingózz, hanem szakadj! És mintha az időjárás teljesíteni akarta volna kívánságomat, a hó nagy pelyhekben neki is indult. Tanár úr, tessék hazaengedni bennünket! Mehetnek. Arra már nem emlékszem, hogy az én osztályomban hányan voltunk vidékiek, de azt láttam, hogy nem egy „bennszülött” kolléga szeretett volna „vidéki” lenni. Mire a

Keletihez értem, már jól bokán felül ért a hó. Mi lesz Aszódig? A havazás csak nem hagyott alább. Már lehetett úgy félméter körül. Ha így megy tovább, mi lesz holnapig? Hogy jutok Budapestre? Sehogy! Annyi baj legyen, lesz ahogy lesz! Másnap reggel a kocsúton még lehetett valahogy bukdácsolni, kimerészkedtem az állomásra. Az irodában megállt az élet. Mi újság? – kértem a felvigyázótól. Tudsz táviratozni; kérdezd meg magad. Belementem. Hát igen, tudtam táviratozni – megtanultam. Le is ültem. Hívom Hatvant, hogy a 405-ös? Ne viccelj, volt a lakonikus válasz. Azt sem tudjuk, hol van. A vonatok vagy valamelyik állomáson vesztegelnek, vagy a pályán ragadtak. Nyílt pályán az nem olyan veszedelmes, hókével egy két nap alatt rendbe hozhatják. De Gödöllő felé! Itt már nagy baj lehet. Az idősebbek emlékezhetnek, hogy Máriabesnyőnél 4-5 kilométer hosszban 8-10 méter mély bevágás volt. Ha ezt befújta a hó, akkor befellegzett. Felhívom Gödöllőt. Mi újság Besnyő körül? A kanyarban a bevágás egészen tele van. A mozdony a hókével egypár méterre befurakodott a hótengerbe, de aztán se előre, se hátra. A mozdonyvezető és a fűtő is csak nagy bajjal tudott kiszabadulni. Köszönöm, akkor mehetek aludni. Akár 10-12 napig - jött a részemre nem kellemetlen válasz. Kipihentem magam; pótolhattam az éjszakából ellopott órákat. Az akadály eltakarítása csakúgyan 12 napig tartott. Gödöllőtől egész Pestig a bejáró tanulók de szerettek volna valamennyien aszódi lakosok lenni! Ezt a mulasztásomat nem kellett igazolnom – bőven írtak róla a napilapok.

Napirendem

Az unalomig egyforma volt. Reggel 4 órakor keltem. A gyorsforralón megmelegítettem a teámat, felhőrpintettem és indultam az állomásra. Délután 3-kor érkeztem haza. Bekaptam, amit félretettek számomra és rögtön szaladtam a tanítványomhoz. Apám egyik kollégájának volt a fia, s mint ilyen, protekciós a díjazás tekintetében is. Három forint egy hónapra. Pedig de sokat küsz-

ködtem vele, míg a leckét úgy-ahogy a fejébe vertem! Öt óra tájban érkeztem haza. Csak most került sor tanulásra, ha ugyan lehet erről beszélni. A gimnázium VII. osztálya a legnehezebb. Tanulni való volt tehát bőven. De lehetett-e tanulnom? Heten voltunk testvérek összezsúfoltan kis lakásunkban. Hiába volt a figyelmeztetés, hogy maradjanak csendben. De nem is lehetett őket féken tartani, mikor 2-3 évesek is voltak közöttünk és folyton csicseregtek. Idehaza bizony csak az írásbeli dolgozatom tudtam elvégezni. A többi maradt a vonatra, ahol valamennyien a leckénket tanultuk. Csend volt, csak néha hangzott el egy kérdés, mellyel valamelyik az idősebbeket kérte, hogy magyarázzanak meg valamit, amit nem értett. A hangosan biflázót átvartuk a másik szakaszba. A Keleti pályaudvartól egy óram volt a Markó utcáig, ez pedig untig elég volt arra, hogy a leckét magamban elismételjem.

A tízperces szünetben leszaladtam az utcára. A gimnáziummal szemben volt egy hentesüzlet. Itt vettem 3 (betűvel is leírom) három krajcárért tepertőt, két krajcárért cipót és loholtam vissza. Ott aztán egy zugban elfogyasztottam, és kibírtam 3 óráig, míg haza nem kerültem. Táplálkozásom nem volt kiadós, meg is látszott rajtam. Cingár voltam. De azért sohasem irigyeltem azokat, kik alig fértek ruháikba és komikusan hatottak azokkal a zongoraláb vastagságú combokkal.

A József körút 8. szám alatt lakott a másik nagynéném. Ugyanott lakott az első emeleten egy nagyon gazdag úrinő. Ennek a házvezetőnője többször panaszkodott nagynénémnek, hogy nem bírja a folytonos szaladgálást boltokba, csarnokokba, főképp a cipélést, mert már rég elmúlt az idő felette. Az úrnőnek meg minden pillanatban eszébe jut valami és azt szeretné, ha mindjárt itt is lenne. Felmondok, itt hagyom. Nagynéném megsajnálta szegényt. Várjon csak, én segíték magán. Eszembe jutott valami. Nővérem Aszódon lakik, ő majd mindent beszerez a piacon, fia pedig, ki mindennap bejön Pestre, majd behozza. Így megszabadul a szaladgálástól,

a cipeléstől és nem kell elhagyni ezt a jó helyet. Köszönöm, ez nagyon segítene rajtam. Így tett engem ez az ismeretség „kofává”. Nem resteltem bevallani, mert élni csak kellett valahogy. Aztán meg nem én voltam az egyedüli, aki így segített magán. Láttam, hogy a vidéki tanulók közül is nem egy cipelt ilyen „poggyászt”. Én sem vagyok különb náluk, miért ne tehetném meg én is. Egy héten kétszer-háromszor, a szerint amint a rendelést kaptam, szállítottam mindent, amit csak kívántak. Csak szegény édesanyámat sajnáltam, mert a piac jó messze volt a lakásunktól, és neki kellett mindent beszereznie, meg hazaszállítania. Szállítottam is minden elképzelhető árut: zöldségfélét, tojást, gyümölcsöt, élő baromfit, egy párszor még szopósmalacot is. Ezt persze tisztított állapotban. Resteltem, de az üzleti kapzsiság nagyon felburjázott bennem. Ötven százalékkal emeltem az árakat. Igaz, hogy Aszódon mindent olcsóbban lehetett beszerezni a falusi asszonyoktól és így az áremelés nem is tűnt fel. Aztán meg a pénz úgysem számított a dúsgazdag úrnőnél. A házvezetőnő meg örült, hogy nem kellett neki bevásárolni; mindent házhoz kapott. De még mással is számolnom kellett. Milyen óvatosságra, körültekintésre volt szükség, hogy a fináncok árgus szemét elkerüljem! Mindenkor fenyegetett az a veszély, hogy elkapnak, mikor húst szállítottam. Ez pedig különösen az élő baromfiaknál állott fenn. Igaz, hogy tanuló nem lehetett gyanús, ki a többiek között ballagott a kijárat felé, de azért jó volt nem elbizakodni. Az ördög nem alszik. Ha elkapnak, akkor se pénz, se áru, sőt még meg is büntetnek. A malacot minden rizikó nélkül szállíthattam. Lábait jól a hasa alá kötöttem, s így csavartan vászonba. Úgy nézett ki, mint egy kerek doboz. Erről sejteni sem lehetett, hogy mit tartalmaz, főleg azt nem, hogy malacot. Egyszer azonban mégis majd megjártam. Három pár csirkét vittem egy kosárban. Már a kupéban kezdtek csipogni. Jól megráztam a kosarat, hogy elhallgattassam őket. Meg is lapultak, de a Hallban újra rákezdtek. Az egyik finánc figyelni kez-

(Forrás: Fővárosi Szabó Ervin könyvtár, Budapesti Gyűjtemény)

dett, már-már azt hittem, hogy megfog, amikor egy paraszt menyecske ment el előtte hatalmas batyúval – azt állította meg. Azalatt persze siettem továbbállni. Nem is kíséreltem meg többé élő baromfival a fináncok előtt elsuhanni. De azért nem hagytam fel vele. Ott volt még mindig szolgálatban nagybátyám, kiről már esett szó. Őt kértem, hogy segítsen rajtam. Segített is. Egy oldalajtón kivezetett a Thököly útra. Itt már nem fenyegetett semmi veszély. Amit a Markó utcai gimnazistához nem illő szereplésemmel kerestem, az mind a takarékpenselybe került. Ez a takarékösszeg aztán az ösztöndíjjal párosítva lehetővé tette a már említett „rendes ruha” vásárlást.

A következőkben a tanárokról, tantárgyakról írok első plébánosunk.

Folyt. köv.

SZ.M.

Kiegészítések templomunk történetéhez a kezdetekről... (folytatás)

Előző cikkünkre visszautalva, melyben a lőrinci hívek mint kispesti leányegyházhoz tartozók szerettek volna önálló lelkészséget, a következő sorok megadják a választ.

Az egyháztanács a megyéspüspök úrhoz intézett beadványára ezt a választ kapta:

„1456-1918. Évszám. D.a.J.Kr. A Tekintetes Egyháztanácsnak Pestszentlőrinc. Örvedetes tudomásulvétel végett közlöm a Tekintetes Egyháztanáccsal, hogy a pestszentlőrinci leányegyházat a kispesti plébániától függetlenül önálló lelkészség rangjára emeltem és ezen egyházközség első lelkészévé önzetlen tevékenységének és érdemeinek elismeréséül dr. Wimmerth Béla eddigi helyi káplánt kineveztem. Elismerésem nyilvánítom ezúttal a Tekintetes Egyháztanácsnak is buzgó fáradozásaiért azon reményemnek adva kifejezést, hogy a még hátralévő feltételek teljesezésével a plébánia rangra való emelés is nemsokára foganatosítandó leend. Vác, 1918. március 15-én gróf Csáky püspök”.

A világháború és az azt követő zürös időszak történelmünkben erősen bénította az egyházközség életét, fejlődését; az istentiszteletek megtartását, a papi tevékenységek működését, egyéb közösségi programokat. Csak az energikus, az akadályokat okosan legyőző bátor lelkésznek volt köszönhető, hogy végre „1920. szeptember 8-án a megyéspüspök úr méltányolva a helyi lelkész 10 éves fáradozását, és e fáradság eredmé-

nyét 3229-1920 sz. alapító levelével Pestszentlőrincet parochiává (plébániává) erigálta (emelte – szerk.), személyesen iktatva be új hivatalába dr. Wimmerth Bélát azzal a figyelmeztetéssel, hogy a plébánia templom még hiányzik, ennek mielőbbi felépítésére kell törekednie.”

A megyéspüspök úr egyben a régi Pest-vidéki kerület kettéosztásánál az alsó kerületben dr. Wimmerth Bélát nevezte ki esperessé, akire ezzel nagy gond hárult, mert esperesi kerülete lélekszámban a legnagyobb volt a váci egyházmegyében, 120.000 lélekszámmal.

És most már megindulhatott az új, egyben utolsó templomépítési mozgalom 1923-ban! Ezúttal semmiféle templomépítési bizottság nem alakult, az esperes plébános személyesen vezette az építési mozgalmat.

Először a régi kápolnát akarták kibővíteni, de a tervet elvetették, mert a régi kápolna falai kinyúltak volna a járdára. Erre javasolta az egyháztanács, hogy új templomot kell építeni!

Megbízták Kapusza és Frankovics építőmestereket a terv elkészítésével, ami két hét alatt el is készült. Költségvetés is volt, nagy lelkesedéssel hozzá is kezdtek a munkához – pénz viszont nem volt!

Nem akarjuk most az olvasók kedélyét és türelmét azzal borzolni, hogy részletesen leírjuk, milyen kálvária járással gyűjtötték össze a pénzt, de végül is sikerült az alapot lerakni 1923. szeptem-

tember 16-án félig ünnepélyes keretek között – azért írjuk így, mert hatalmas eső kerekedett azon a napon.

Aztán a kálvária újabb emelkedői következtek; minden egyes anyag beszerzésénél a plébánosunknak kellett kilincselni minisztériumokban, gyáraknál, hivatalos személyeknél váltakozó szerencsével. Az ünnepségek, bálók bevételei csak részben segítették az előrehaladást.

Minden új munka új gondot okozott, és minden nehézségen Wimmerth Béla személyes jelenlétével lehetett csak úrrá lenni.

Meglátjuk majd, hogyan, a következő számunkban!

Folyt. köv.

Sz. Mariann

In memoriam P. I. (1963-2026)

Nagy veszteség érte a Pádár családot: elveszítették a családfőt, férjet, és apát.

Bár a mi veszteségünk ennek nyomába sem érhet, és még csak kezdjük felmérni, hogy egyházközségünkben mennyire hiányzik, de már így is csak foltok a fejünket, oly sok helyen töltött be pótolhatatlan szerepet.

Imrét vagy 40 éven át volt szerencsém ismerni elsősorban muzsikáló oldaláról. Ezeket az évtizedeket végig énekeltük együtt templomunk kórusában: kis motettáktól nagy zenekaros miséig bezárólag, szentmiséken, zenés áhítaton és koncerteken, többnyire itt a templomban, de Budapest számos más templomában is. Nagyon sok szép élményben lehetett részünk, melyek egyáltalán nem mellesleg lélekben is építettek bennünket. A tenor szólam oszlopos tagja volt. Nélküle – különösen eleinte meg a közelmúltban, amikor csak ketten voltunk a szólamban – nem sokra ment volna a kórus, nem sokra jutottam volna én sem.

Már felnőttfejjel vágott neki a kántorképzőnek, aminek sikeres elvégzése után a mindenkori kántoraink legfontosabb segítője-helyettese lett. Az Ibolya utcai Szent József kápolnában szinte mindig ő orgonált. De helyettesített ő még számtalan más templomban is. Számomra öröm volt látni, hogy minden vasárnapra külön készült, kis noteszába gondosan fel voltak írva az arra a nap-

ra legkalkalmasabb énekek ügyelve a változatos ságra is. Öröm volt vele énekelni!

Aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet – tartja a mondás. Imre szerette a virágokat, ami a szakmája is volt. Az ő esetében biztosan igaz ez a mondás. Olyan szeretettel és lelkesedéssel mesélt kedvenceiről, otthoni aktuális véndenceiről (eleinte pozsgásokat tartott, később orchideákat), hogy lelkesedése rendszeresen magával ragadott. Sokszor mutogatta kirándulásain "optikával szedett" csokrait: igen, néha nem árt leterdelni alázattal, hogy észrevegyük a teremtett világ szépségeit!

De mindenekelőtt és főleg segítőkész, Istenhez, Egyházhöz következetesen hű, imádságos ember volt. Szerette a templomot, az egyházközséget, olykor aggódott érte, de mindig tett is érte. Ebben mindenképpen példát mutatott

Megállt a pestszentlőrinci templom építése – elfogyott a pénz

Forrás: Tomory Lajos múzeum fotógyűjteménye, Pápay Tamás történész engedélyével

ugratás után. Én ezt a képet örököm róla.

A Vigasztaló segítse elsősorban a családot, de minket is, hogy elfogadjuk az egyelőre érthetlent!

Gimnáziumi osztályfőnökömtől, Lupus atyától (Farkas István SchP) idézett gondolattal próbálom magunkat vigasztalni: „Az Isten jó kertész: nem szedi le az éretlen gyümölcsöt és nem is hagyja megszottyni!”

nekünk. Érzékenyen, tapintatosan vette észre mások gondjait; imádságos ember volt.

Vidám derűje, sajtáságos humora is hiányozni fog, amibe nem egyszer csomagolta mondanivalóját, vagy amivel csak oldotta az olykor fáradságos munkát.

Most a mozgókép kimerevedett. Nálam épp' mosolyog rajta egy jól sikerült vicc, vagy kedves

A Boldogságos Szűzanya Szeplőtelen Szíve kíséren a mennyei boldogságba!

Lux aeterna luceat tibi, Emericé!

*A tenor szólam másik fele, most egyelőre, sajnós, az egész.
Havas-Horváth György*

Pilinszky János:

Harmadnapra

És fölzengetek a trombiták.
Megnyílt a föld, üres a sír.
A halál többé nem halál,
s a kín se többé pusztá kín.
Harmadnapra a sziklafal
kettéhasadt a fény alatt.
Az Élet él, a Rend marad.

Elköszönünk Györgyitől – új karitászcsoportvezetőnk: Béres Antónia

A plébánia egész közössége nevében ezúton is megköszönöm Tóthné Döbrössy Györgyi karitásvezetői munkásságát. Györgyi hűséges, elkötelezett munkájára éppúgy számíthattam, mint józan helyzetmegítelésére az elmúlt évek során. Ő volt a garancia arra, hogy a Karitászcélra adott adományok mindig jó helyre kerülnek.

Nagy öröm, hogy most sem távozott, a karitászcsoport tagjaként továbbra is szívében viseli a szegényeket. Isten fizesse meg!

Gábor atya

Kedves Györgyike!

Szívből köszönjük azt, amit értünk és másokért tettél karitás vezetőként. Neked természetes volt, ha valaki bajban van akkor ott kell lenni mellette. Ha kellett pakoltál, szerveztél, mozgósítottál, gyűjtöttél, telefonáltál, felkutattál, bátorítottál. Pattantál az autódba, kapcsoltd az ötödik sebességet, hoztál-vittél, intézkedtél, csináltad a kis „csodákat”. És mi nagy bizonyosságban voltunk, hogy ha Te ott vagy, ha Te teszed, ha Te irányítod..., akkor minden a legnagyobb rendben van. Akik láttuk a munkádat tudjuk, hogy mindig derűvel, türelemmel és nagy szívvel tetted a dolgot. Sokat tanultunk melletted, Tőled! Köszönjük szépen! Isten áldjon és őrizzen Téged!

*A képviselő testület nevében is:
Hencz Edit*

Öröm számomra, hogy ez év február elejétől a Pestszentlőrinci Főplébánia Katolikus Karitászcsoport vezetőjeként szolgálhatok. Döbrössy Györgyinek ezúton is köszönjük a sok éven keresztül végzett állhatatos szolgálatát, támogatására továbbra is számítunk.

A közösségi összefogásnak, az önkéntesek személyes elköteleződésének fontos szerepe és ereje van. Örömmel dolgozom azon, hogy összefogással, hitből fakadó szolgálattal segítsük mindazokat, akik hozzánk fordulnak.

A hívek támogatását szem előtt tartva szeretnénk segíteni a környezetünkben élők közül mindazoknak, akik segítségre szorulnak ahhoz, hogy eljussanak a szentmisére, valamint azoknak is, akik gyónni vagy áldozni szeretnének, de egészségi állapotuk ezt nem engedi. Ilyen esetekben a lehetőségekhez mérten igyekszünk megszervezni a szállítást vagy a lelkipásztori látogatást.

A feladatok ellátására bővítenénk karitászcsoportunkat: szeretettel várunk mindenkit, aki szívesen bekapcsolódna szolgálatunkba, akár hosszabb távon, akár kisebb vagy időszakos feladatok vállalásával, amiket szeretettel tud elvégezni.

Ezúton is köszönjük a kedves hívek támogatását és várjuk szíves jelentkezésüket az alábbi elérhetőségeken:

bp18karitaszfp@gmail.com

+36 (1) 290-30-36

(irodai tel. nyitvatartási idő alatt)

Kérjük a hívek imáját és támogatását, hogy szolgálatunkat Isten áldásával végezhessük.

Szeretettel:

Béres Antónia

Kiválasztás – 2026. február 22.

A kiválasztás szertartására, mint mindig, most is Nagyböjt első vasárnapján került sor. Ekkor választottunk ki az Egyház nevében hat személyt. Három felnőtt és egy fiatal most Húsvét vigíliáján részesül a beavató szentségekben, két további felnőtt pedig szeptember 5-én kapja meg az elsőáldozás és a bérmálás szentségét. A felnőttek második éve járnak a katekumenek Órangyalok csoportjába, ahol lelkesen készülnek arra, hogy az Egyház teljes jogú tagjai legyenek. A negyven napos böjti idő is segíti a kiválasztottak felkészülését a szentségek vételére. Ez idő alatt mi folyamatosan imáinkkal kísérhetjük őket.

(Adrienn nővér szavai nyomán: a szerk.)

Szeretettel várjuk a kedves testvéreket **Centenárium Bakancskoptató Zarándoklatra 2026. április 25-én** szombaton. A tervezett útvonal **Piliscsaba–Esztergom**, az apróbb talpúaknak pedig városi sétával készülünk. Gyülekező: **reggel 8-kor a Nyugati pályaudvaron**. Kérjük a résztvevőket, hogy az utazás költségeit mindenki maga állja, viszont reményeink szerint lesz közös estebéd. Előesti szentmisét mond Andris atya.

Jelentkezési felület: <https://forms.gle/NfeV4Haxm1LtNg3R6>

Esetlegesen felmerülő kérdéseikkel forduljanak bizalommal a szervezőkhöz az alábbi elérhetőségeken.

Bajor Bence (be.bajor@gmail.com)
Hományi András (homanyi@gmail.com)
Tóth Bálint (tbatyus@gmail.com)

Mária-kurzus lesz Szűz Mária Szeplőtelen Szíve nevét viselő templomunkban
2026. április 30 – május 2-ig.

Szeretettel várunk mindenkit!
Részletekről az irodán lehet érdeklődni.

2025. december 21-én egy újonnan üzembehelyezett **tűzoltóautó megszentelésére** került sor templomunk kertjében. Az esemény felemelő élmény volt a hívek számára, és különös kalandot jelentett a gyermekeknek.

Köszönjük a fotót Kovács Katinak.

Február 24-én délután az ökumené jegyében együtt mondtunk imát a református és evangélikus testvérekkel a békéért, a lőrinci Kossuth téren. Az imát a három felekezet papjai felváltva vezették.

NAGYHETI SZERTARTÁSOK RENDJE a Pestszentlőrinci Főplébánián 2026.

VIRÁGVASÁRNAP (márc. 29.)

Szentmise szombat 18:00 (előesti),
vasárnap 7:00 szentmise,
10:00 ünnepi szentmise körmenettel és
énekelt Passióval
18:00 szentmise (ekkor kerül sor a hitvallás
átadására a katekumeneknek)

NAGYHÉTFŐ – NAGYSZERDA

Szentmisék a szokott miserend szerint.
Az iroda is szerdáig működik a szokott nyitvatartás szerint, csütörtök, péntek zárva.
(Ministránspróbák minden nap 16 órától a templomban, Nagykedden 17 órától Gábor atya is gyóntat Szemeretelepen, Csépanyi Gábor atya és mások mellett)

NAGYCSÜTÖRTÖK

(Krizmaszentelés a Szent István Bazilikában: 10:00)
Szentmise az Utolsó Vacsora emlékére: 18:00
(lábmosás, oltárfosztás)
Utána egész éjszakai virrasztás, azon belül búcsúbeszéd-olvasás: 22:00

telefon/fax: 1/290-3036

e-mail: pszlorincfoblebania@gmail.com

honlap: www.szentlorincfoblebania.hu

számlaszám: CIB 10702277-75393485-51100005

NAGYPÉNTEK

Sötét zsolozsma 7:00, utána gyóntatás 11-ig
Urunk Szenvédésének ünneplése: 15:00
Csíksomlyói Passió: 17:30
Utána Szent Sír őrzése a másnap esti Vigiliámséig

NAGYSZOMBAT

Sötét zsolozsma 7:00
Húsvét Vigíliája: 20:30 (utána közös ételszentelés és agapé)

HÚSVÉTVASÁRNAP

Reggeli szentmise (igény szerint ételszenteléssel): 7:00
Ünnepi Szentmise, majd Feltámadási körmenet: 10:00
Esti Szentmise: 18:00

HÚSVÉTHÉTFŐ

Szentmise: 7:30-kor

***Nagy szeretettel hívjuk és várjuk a Testvéreket
megváltásunk Titkának közös ünneplésére!***

Felelős kiadó:

Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szepőlötelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:

Szerkesztő: Ledneczki Ági
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelés: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné, Nagyné Ficza Mariann
Következő lapzárta: 2026. április 26.